

Förklädda liberaler i CRD rasar

Zoltan Tiroler

Civil Rights Defenders (CRD) gjorde i DN-debatt 161207 ett sista försök att stoppa det avtal om politisk dialog och samarbete som förhandlats fram mellan Kuba och EU. Det undertecknades av EUs "utrikesminister" Federica Mogherini och Kubas utrikesminister Bruno Rodriguez den 12e december. Det innebär att EU nu överger sin "gemensamma ståndpunkt" mot Kuba och ingår ett avtal med Kuba som påminner om det de har med alla andra länder i Latinamerika.

Den "gemensamma ståndpunkten" som 1996 drevs igenom i EU av Spaniens dåvarande regeringschef, extremhögerpolitikern Jose Maria Aznar, på USA:s uppdrag (Aznar är fortfarande är djupt involverad i försöken att undergräva progressiva regeringar i Latinamerika). Den innebar att EU krävde lagändringar i Kuba för fortsatta diplomatiska förbindelser och tills vidare skulle EU och EU-ländernas regeringar bara samarbeta med icke-regeringsanknutna organisationer, s.k. ONG. EU förbehöll sig rätten att finansiera de sociala och politiska aktörer som arbetade för samma mål som EU (dvs samma grupper som finansieras av USA).

Kuba tillbakavisade förstås denna inblandning i landets inre angelägenheter och EU-ländernas ambassader blev i praktiken fullständigt isolerade från kubanska samhället. Syftet med regimskifte i Kuba uppnåddes inte. Flera EU-länder förbättrade dock de bilaterala förbindelserna med Kuba. Sverige hörde till de mest hårdnackade tillämparna av den "gemensamma ståndpunkten".

Precis som Obama insett att blockaden misslyckats med det så hett eftertraktade "regimskiftet", har också EU:s politik nått vägs ände. Varken invasion, terrorattentat, blockad eller isolering har fått kubanerna på knä. Det är här knuten ligger. Liberalernas glödande hat mot Kuba kommer ur frustrationen över att USA där inte lyckats återinföra kapitalism.

CRD pratar som alltid om ett "tydligt värre förtryck". Frå-

gan är om det med dessa ständiga förvärringar kan bli så mycket värre. Samtidigt hittar varken katolska kyrkan eller Amnesty några samvetsfångar i Kuba. Självklart inte heller försvinnanden, tortyr och politiska mord, som präglar regionen i övrigt.

CRD kräver utrymme för "civilsamhället", och syftar på de små dissidentgrupper som finansieras av USA, i år bland annat med 30 miljoner dollar som USA avsatt för "regimskifte". Dessa grupper har fått stöd från såväl svenska KD som L och S. Men kubaner i gemen ignorerar detta "civilsamhälle" som uppfattas som landsförrädare.

De flesta bedömare har insett dessa gruppers minimala betydelse, så också USA:s diplomater. I dokument som WikiLeaks offentliggjort klagar de på att dissidenterna "bara är intresserade av pengar". Däremot är dessa grupper viktiga för kampanjerna mot Kuba i omvärlden som CRD desperat försöker hålla vid liv och blåsa upp.

CRD, som bland annat finansieras från USA (enligt deras egen hemsida), är ett uttryck för USA:s utrikespolitik. De koncentrerar inte sina ansträngningar på länder där brotten mot de mänskliga rättigheterna är särskilt allvarliga, utan länder som inte dansar efter USA:s pipa. Erik Jennische, en av undertecknarna av debattartikeln, har liksom flera andra i CRD sin bakgrund i liberalernas SILC som gjort kampanjerna mot Kuba till sitt adelsmärke. CRD håller envist fast vid den misslyckade politik som Västvärlden under snart 60 år försökt tvinga på kubanerna: kapitalism och flerpartisystem.

Den värdighet som kubanerna uppnått genom att få lära sig läsa och skriva och bli fullvärdiga medlemmar i sitt samhälle vill CRD med flera beröva dem. CRD kräver naivt "förändringar i det politiska systemet". Det visar hur lite de känner Kuba och kubanerna. Kuba ingår inga avtal som inkräktar på landets suveränitet. En kubansk regering som förhandlar med USA/EU om sitt politiska system skulle förlora all legitimitet i kubanernas ögon.